

efter den Kalkule, der er i Forslaget til Indkomst- og Formuestaten, menes at faa mindre i Fremtiden eller 5, 900,000, og saa tage Indkomstskatten, som altsaa skulde give denne Indtægt, mener jeg rigtig nok, at der hermed er peget paa en Vej til at afhjælpe Kommunerne's Behjrdelse med Statter, der er i høieste Grad ueheldig. Dette, at oversføre til Kommunerne et Beløb af 800,000 Kr., ja, det have vi jo allerede haft, det kende vi fra Lovene af 1894 og 1895, men jeg vil spørge Dem, mine Herrer, er der nogen af Dem, der har mærket, at vi ved disse Love egentlig have opnaaet Tak eller Berømmelse? Jeg tror, at man ude i Kommunerne har været enig om, at det var i Grunden en daarlig Foranstaltning at faa Penge paa den Maade, som man fik dem ved at lade Staten fordele et Beløb af 800,000 Kr., fordele det efter Befolkningen og saaledes, at man i Kommunerne i Landdistrikterne fordelte efter Hartkorn eller efter Bejdgifter. Det var, som sagt, en daarlig Foranstaltning, der ikke er bleven paastønnet fra nogen Side. Naa, nu vilde det naturligtvis hjælpe ganske anderledes, hvis man i Stedet for 800,000 Kr. satte 5,900,000 Kr., fordelte paa den Maade. Men hvis man tog dette meget store Beløb og fordelte mellem Kommunerne, stødte man her paa en Vanskelighed, som ogsaa var fremme i 1894 og 1895 ved Fordelingen af de 800,000 Kr., men som da var mindre, fordi Beløbet var forholdsvis ringe, men som i dette Tilfælde vilde blive forholdsvis stort, fordi Beløbet blev meget større, og det er at finde en retfærdig Fordelingsnorm. Jeg tror ikke, det vil lykkes nogen at finde en Norm for Fordelingen af et Beløb af henved 6 Mill. Kr. mellem Kommunerne paa en saadan Maade, at man faar et retfærdigt Resultat. At gaa efter Befolkningen alene er ikke retfærdigt; at benytte Hartkornet giver for enhver, der vil studere lidt paa Løsningen af dette Problem, øjeblikkelig et saadant Resultat, at man siger til sig selv, at det kan jo slet ikke gaa an. Derfor gik man jo ogsaa bort fra dette Fordelingsgrundlag i 1895, efter at man havde benyttet det i 1894. At gaa efter Bevæsenet er jo i Grunden meningsløst. Smidertid, jeg kan lade det Spørgsmaal ligge ganske roligt, jeg haaber ikke, det vil komme til at ligge for, men jeg vil bede dem, der skulde slutte sig til den Tanke, der er fremsat af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), og selvfølgelig ogsaa det ærede Medlem selv, hvis han vil fastholde sin Tanke, da at søge at løse dette Problem om, hvorledes man finder en retfærdig For-

deling af det paagældende Beløb mellem Kommunerne. Det, som Lovforslaget gaar ud paa her, er jo Oversførelsen af en Del af Grundskatterne til Kommunen: $\frac{2}{3}$ af Bygningsskatten, $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten og Land- og Ligningskatten med Undtagelse af den Del af Landskatten, der hviler paa Tiender. Om man er naaet til Retfærdighed ved den Fordeling, Lovforslaget forudsætter, er jo et Spørgsmaal, hvorom der meget vel kan tvistes, thi det er en given Ting, at det er Resultatet af et Skøn. Man er gaaet ud fra de Tal, som angive Befolkningens Fordeling mellem Kjøbenhavn, de andre Kjøbstæder og Landdistrikterne, og man har tillige benyttet de Tal, som efter den Kalkule, der indeholdes i Lovforslaget om Indkomst- og Formuestat, antages at ville angive den Indtægt, som Staten kan vente af denne Stat i Fremtiden, og dens Fordeling paa de samme Distrikter som for Befolkningen. Jeg skal tillade mig at nævne nogle andre Tal, ikke fordi jeg mener, at jeg derved kan føre Bevis for Rigtigheden af den Fordeling, Lovforslaget indeholder; thi dette Bevis kan ikke føres, men fordi de i Forbindelse med de Tal, der ere nævnte i selve Lovforslagets Motiver, jo altid kunde yde et Bidrag til Bedømmelse af Forholdet. Hvis man fordele det overførte Skattebeløb i Forhold til de i de forfærdige Kommuner eller Distrikter af Kommuner paalignede Kommunalstatter, hvis man altsaa tager det saaledes, at man vilde sige, hvad jeg i øvrigt ikke mener vilde være rigtigt, at man vilde fordele det overførte, eftersom de vedkommende selv skatte ifølge Paaligning, vilde Forholdet blive det, at Kjøbenhavn vilde faa 18 pCt., Kjøbstæderne 20 og Landet 21. Vilde man gaa efter Trangen, vilde man sige: vi tage eders Udgifter og gaa efter det, vilde Kjøbenhavn faa 11, Kjøbstæderne 11 og Landet 17 pCt. Den sidste Fordeling er jo iøjnefaldende ikke rigtig, fordi Byerne maa faa større Udgifter end Landet; der kommer en hel Del særlige Udgifter for Byerne, som Landet ikke har noget tilsvarende til. Smidertid har jeg dog villet nævne disse Tal sammen med de andre Tal, som tidligere ere fremkomne.

Det har jo været Genstand for en hel Del Udtalelser, om man har ramt det rigtige Forhold her, om det er Landet, der bliver begunstiget, og Byerne, der blive prægraverede, eller om det er Landet, der prægraveres, og Byerne, der begunstiges ved de Foranstaltninger, Regeringen har foreslaaet. Jeg tror, det vil være meget vanskeligt at gøre det Regnestykke op, thi paa den ene Side overfører man Statter fra Statskassen til Kommuneklasserne, og paa den anden